

Camellia

农家肥妻有点田

เม็ยอ้วน มีไร่มีนา

凛冬已至
หลินตงอ้อจ้อ เขียน

บทที่ 458 เหตุผลบนโลกใบนี้

“เจ้าแน่ใจหรือว่าจะส่งต่อให้ผู้อื่น” สายตาที่แฝงรอยยิ้มของช่งซือซูทำให้หวังหลินเจียบไปชั่วขณะ จากนั้นเขาจึงค่อยพยักหน้า

“คนเราต้องยึดยึดในตนเอง บางทีสิ่งที่เจ้าพูดก็มีเหตุผลกว่าพรสวรรค์และความถนัดไม่เหมือนกันจะนำพาไปสู่ผลลัพธ์อันเลวร้ายนับไม่ถ้วน เป็นขุนนางปกครองอำเภอหนึ่งได้ ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นขุนนางที่ดีของเมืองเมืองหนึ่งได้ เหตุผลของโลกนี้มีมากมายนัก เหตุผลเหล่านั้นต่างถูกต้อง เพียงเพราะไปอยู่กับผู้คนที่แตกต่างกัน ก็ย่อมมีผลลัพธ์ที่แตกต่าง”

เมื่อหวังหลินพูดจบ แววตาของเขาก็เปล่งประกายมากยิ่งขึ้น

เมื่อช่งซือซูได้ยินก็คิดถึงหลิวปังในประวัติศาสตร์ที่นางรู้จัก

ไม่ว่าจะด้านการรบหรือด้านความสามารถล้วนไม่อาจเทียบเท่ากับเซียงอวี¹ได้ แต่สุดท้ายก็ได้เป็นฮ่องเต้มีไชหรือก หรือ อีกทั้งยังมีชื่อเสียงเป็นอันดับต้นๆ ในประวัติศาสตร์ คนยุคหลังนับถือและมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ด่าทอ

นางยึดมั่นในตนเองมากเกินไป บางทีการหันไปพึ่งผู้อื่นบ้างก็คงไม่แย่นัก

“เช่นนั้นหวังว่าเจ้าจะได้อย่างที่หวัง” ซ่งสี่ชูจากไปพร้อมกับเด็ก ๆ ส่วนหวังหลินก็กลับไปสถานศึกษา ขอตำรามากมายจากราชครูเว่ย นำตำราประวัติศาสตร์เรื่องราวทั้งหมดที่เคยเกิดขึ้นในอดีตมาทั้งหมด

ใช้ประวัติศาสตร์เป็นกระจกสะท้อน สามารถเรียนรู้ความรู้รุ่งโรจน์และการเปลี่ยนแปลงได้

หากเขาไม่มีวิธีการแก้ปัญหาเป็นของตนเอง เช่นนั้นเขาก็ต้องอ่านหนังสือให้มาก ศึกษาวิธีที่ฮ่องเต้กับขุนนางต่างๆ ในประวัติศาสตร์เคยใช้

---

¹ เซียงอวี บุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์จีน เป็นขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่สมัยปลายราชวงศ์ฉิน เป็นคู่ปรับคนสำคัญของหลิวปัง (ปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันตก)

ราชครูเว่ยเหินหวังหลินเริ่มเตรียมความพร้อม ไบหน้าของ
เขาก็แย้มรอยยิ้มออกมา

สำหรับเขาแล้ว การเป็นฮ่องเต้ไม่ง่าย แต่ก็ไม่ยากนัก!

หากรู้จักการเลือกใช้คน ก็ถือว่าสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง
หากมีจิตใจเมตตาเพียงสักนิด บางทีอาจไม่สามารถเป็นฮ่องเต้ที่
เป็นที่เล้าขานได้ แต่อย่างน้อยก็มือนาคต สามารถทำให้
บ้านเมืองมั่นคงได้

หากเขาเลือกใช้คนเป็น เปรียบด้วยปรีชาญาณ อีกทั้งยังมี
ใจทำแผนการอันยิ่งใหญ่จนส่งผลให้แผนที่ของราชวงศ์ต้าอิ่น
ขยายใหญ่ขึ้นได้ บางทีก็อาจได้เป็นฮ่องเต้ที่เป็นที่กล่าวขานกัน
ก็ได้

เขามีประสบการณ์ในเมืองหลวงมามากมาย การที่เหล่า
ฮ่องเต้ถูกผู้คนที่เข้ามาประจบสอพลอหลอกล่อนั้นเป็นเรื่องที่
หลีกเลี่ยงไม่ได้ บางทีอาจไม่ได้ถูกผู้คนที่เข้ามาประจบสอพลอ
แต่เป็นเพราะฮ่องเต้เองที่ปล่อยปละละเลย คนเหล่านี้ที่คอยจ้อง
หาช่องโหว่จึงมองเห็นโอกาส

สุดท้ายก็เป็นฮ่องเต้เองที่ไม่แยกแยะผิดชอบจนราชวงศ์ต้องล่มสลาย แต่ความผิดเหล่านี้ล้วนตกเป็นของเหล่าผู้คนที่เข้ามาประจบ

เขามองไปทางหวังหลิน เด็กคนนี้เติบโตภายใต้ความลำบาก เรียกได้ว่าเข้าใจความลำบากของชาวบ้านที่สุด

เขายังมีจิตใจเมตตา เพราะอย่างน้อยๆ ก็มองเหล่าผู้คนชนชั้นล่างเป็นคน

คนที่อาศัยอยู่ภายใต้อำนาจเงินทองในเมืองหลวง ไม่มีผู้ใดที่มองชาวบ้านเป็นคนเลย

ต่อให้ไปสังเคราะห์ผู้ประสพภัย หรือติดตามชีวิตของคนชั้นล่าง ก็ต่างมาด้วยเป้าประสงค์ทั้งสิ้น

นั่นเพียงเพราะต้องการสร้างคุณงามความดีเพื่อเป็นขั้นบันไดสู่อำนาจตำแหน่งที่สูงขึ้นของตนเองเท่านั้น แต่หวังหลินไม่เหมือนกัน เมื่อวานเขาเห็นเด็กเหล่านี้ไร้คนเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเยาว์ แต่ยังมีจิตใจเมตตา วิ่งเต็นไปมาเพื่อเด็ก ๆ มาสองวันแล้ว

คิดวิธีแก้ปัญหาได้หรือไม่ในตอนสุดท้ายนั้นไม่สำคัญ ขอเพียงมีจิตใจเช่นนี้ ยามที่ขึ้นปกครองในอนาคตจะต้องสนใจติดตามความคิดของเหล่าชาวบ้านชนชั้นล่างด้วย ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งที่คนส่วนมากทำไม่ได้

ราชครูเว่ยรัฐสึกพอใจมากแล้ว บางทีคนคนนี้ยังมีด้านที่ไม่เพียงพร้อมอีกมากมาย แต่อายุยังน้อย ยังมีเวลาให้เติบโต บางทียามแก่เฒ่าไปแล้วอาจโง่เขลาใช้งานไม่ได้ แต่แล้วอย่างไรเล่า เรื่องของอนาคตปล่อยให้เป็นที่หน้าทีของคนในอนาคตจัดการ ราชครูเว่ยจากไปพร้อมกับรอยยิ้ม

ผู้อาวุโสฉีเองก็รู้สึกพอใจมากเช่นกัน ในมือของเขาเต็มไปด้วยจดหมายที่ฉีเหวินเจิงส่งมา เด็กคนนั้นได้แอบปลุกสิ่งที่ให้ผลผลิตสูงเหล่านี้ไว้ทั้งเมืองแล้ว หากผ่านช่วงเวลาปีนี้ไป ต่อให้จะเจอภัยพิบัติอะไรก็ไม่ต้องกลัวอีกแล้ว เพราะหากอาหารที่เก็บเกี่ยวได้ปีละสามครั้งถูกเก็บเกี่ยว ก็สามารถเทียบเทียมกับรายได้เมื่อสมัยที่ต้าอันมีผลผลิตอุดมสมบูรณ์เลยทีเดียว ผลผลิตเช่นนี้มีอะไรให้ไม่พอใจอีก

หากให้พูดถึงคนที่ยังต้องยุ่งจริงๆ คงมีเพียงซ่งสี่อู

เด็กร้อยคน ให้นางเลี้ยงดูคนเดียว นั่นเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ นอกจากนางไม่ต้องทำอย่างอื่นแล้ว

ทว่า...กิจการในมือมากมายเช่นนี้ แม้จะไม่ต้องมานั่งกังวล ทุกๆ ที่ แต่ก็ต้องเผื่อใจไว้บ้าง ไม่อาจปล่อยไปได้

ดังนั้นต่อให้ฝึกฝนเด็กเหล่านั้นตามวิธีของชาติก่อนหวังตำเหเลี้ยงเพียงคนเดียวนั้นไม่พอ นางยังต้องตามหาคนมาช่วยอีก หากเป็นไปได้จะดีที่สุดถ้าเป็นสตรี สายลับเองก็มีการแบ่งเพศ สิ่งที่พวกนางทำคือสายลับ ไม่ใช่ประเภทที่มีความเสี่ยงด้านร่างกายอย่างสบาย

นางเองก็ไม่ใช่เจ้านายที่ไร้คุณธรรมเพียงนั้น คุณธรรมขั้นพื้นฐานยังต้องมีอยู่ ยามนี้คนเดียวที่นางคิดว่าอาจจะช่วยนางได้ มีเพียงท่านหญิงหลินอันเท่านั้น

จดหมายฉบับหนึ่งถูกส่งออกไป

ภายในเวลาครึ่งเดือน ท่านหญิงหลินอันก็เดินทางอย่างยากลำบากจากซีเป่ยกกลับมาที่หมู่บ้านเค่าซาน

บัดนี้หิมะในหมู่บ้านละลายแล้ว ชาวบ้านในหมู่บ้านก็เริ่มปลูกธัญพืชกันแล้ว ใบหน้าของทุกคนเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง ฤดูใบไม้ผลิเป็นช่วงเวลาแห่งความหวัง

ยามนี้คนที่ยุ่งที่สุดคือนายอำเภอหลัว ต้นกล้ามันเทศที่บุตรชายเขาปลูกขึ้นมาได้แบ่งไปอยู่ในมือของชาวบ้านแล้ว แจกจ่ายไปตามแต่ละหมู่บ้าน ต้นกล้าทุกต้นต่างก็ล้ำค่าอย่างยิ่ง

นายอำเภอหลัวรู้สึกไม่ไว้วางใจหากไม่ได้เฝ้ามองด้วยตา จนต้นกล้าต้นสุดท้ายถูกแจกจ่ายออกไป จึงหันกลับไปมองบุตรชายที่หนึ่งเงียบผาดหนึ่ง “ทางหมู่บ้านเค่าซานนั้นข้าจัดการให้เจ้าแล้ว บ้านก็สร้างเสร็จแล้ว พาภรรยาของเจ้าเข้าไปอยู่ได้ หากชอบการเพาะปลูกก็ตั้งใจทำให้ดี ด้านในมีที่ดินให้เจ้ายืมสิบบัญ หากไม่ได้ผลผลิตที่ดีก็อย่ามาบอกว่าเป็นบุตรชายข้าอีก”

นายอำเภอหลัวกล่าวแล้วสะบัดแขนเสื้อของตนที่หนึ่ง จากนั้นก็เดินไปทางศาลาว่าการ บุตรชายคนโต หลัวเจิงเฟิงเดินตามหลังไปด้วยรอยยิ้มแหยๆ

ข่าวเรื่องจะไปอยู่หมู่บ้านเค่าซานนั้นเขารู้มานานแล้ว เพียงรอให้น้ำแข็งและหิมะละลายค่อยย้ายเข้าไปเท่านั้น ในที่สุด

ยามนี้ก็สามารถเพาะปลูกได้อย่างสงบสักที จึงรีบพาภรรยาของ
เขาไปที่หมู่บ้านด้วยความเบิกบานใจ

ช่วงสี่ซุเดินออกจากประตูบ้าน เห็นหลินอันที่สวมใส่ชุด
สีแดง ร่างกายสูงขึ้นเล็กน้อย แต่ผิวพรรณกลับหยาบกระหมาก
กว่าเดิม

ปานบนใบหน้าของหลินอันยามนี้หายไปทั้งหมดแล้ว เพิ่ง
กลับมาจากโม่เป่ย ดวงตาเป็นประกาย บนตัวยังมีกลิ่นอายของ
พายุทวายอยู่

“จ้องข้าด้วยเหตุใด จุงม่าสิ” ท่านหญิงหลินอันไม่ค่อยมี
สหาย เคยไปยังสนามรบของโม่เป่ย ผ่านชีวิตที่ยากลำบาก
เคยเห็นเลือดสดๆ ของทหารไหลนองที่พื้น นางเป็นเพียง
เด็กหญิงอ่อนแอคนหนึ่งเท่านั้น ตอนถึงสนามรบ เริ่มแรกนาง
รู้สึกไม่สบายอย่างยิ่งยวด ทว่า...เป็นเช่นที่ช่งสี่ซุบอก คนเรา
ต้องมีทิศทางและเป้าหมายในการใช้ชีวิต หัวใจจึงจะไม่รู้สึกว่าง
เปล่า เช่นนี้ชีวิตจึงจะมีสีสัน

ช่งสี่ซุหัวเราะเสียงหนึ่ง ม้าที่เคยลงสนามรบมาก่อน
อารมณ์ค่อนข้างรุนแรง แต่สำหรับช่งสี่ซุแล้วเป็นเพียงเรื่องเล็ก

ไม่ใช่ว่าชาติที่แล้วนางจะไม่เคยมีม้ามาก่อน ม้าชินเจียงที่ป่าเถื่อนที่สุดนางยังควบได้ ออย่าว่าแต่ม้าตัวน้อยเลย

ท่านหญิงหลินอันเดินเข้าไปในเรือน ยกน้ำถังหนึ่งขึ้นไปเอง ส่งให้สาวใช้ต้มอย่างเคยชิน เดินเข้าไปหยิบผ้าห่มที่ตากอยู่ในลานเรือนไปที่ห้องของตน

อาบน้ำสักครู่ ตีมน้ำร้อนถ้วยหนึ่ง

นางเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เสื้อสีแดงยังคงสว่างแวววับ แต่ที่เปลี่ยนไปคือเครื่องประดับทองที่ใส่อยู่บนศีรษะของนางต่างหายไปหมด เหลือเพียงปิ่นปักผมไม้สีแดงที่ปักอยู่บนศีรษะเท่านั้น

นางเดินเข้าไปในห้องโถง หยิบแก้วจากในมือของช่งสี่ชูมา “แปลกนัก ข้ามักจะรู้สึกวณ้ำร้อนบ้านเจ้าอร่อย จริงด้วยคนที่ทำให้ข้าฝึกละ ให้ข้าดูเร็วเข้า”

“รีบอะไรกัน ไปพักผ่อนเสีย พรุ่งนี้ข้าค่อยพาเจ้าไป” ช่งสี่ชูคิดถึงความน่าสลดที่เด็ก ๆ ต้องประสบในอนาคต

จึงทำได้เพียงอธิษฐานให้เจียบ ๆ...

อีกอย่าง...

บิดามารดาของเด็กเหล่านั้น ซึ่งสื่อชุกถอนหายใจ นางจัดการเด็ก ๆ เรียบร้อยจนจะครึ่งเดือนแล้ว แต่บิดามารดาของเด็ก ๆ เหล่านั้นยังไม่รู้ตัวซ้ว่าลูกของพวกเขาหายไป

บทที่ 459 การหมั้นหมายวัยเด็ก

ในเมื่อบิดามารดาเหล่านั้นไม่ได้เห็นว่าตนเองเป็นผู้ปกครอง เช่นนั้นนางก็ไม่ต้องเกรงใจแล้ว เด็กๆ ต่างยังอายุน้อย ยังไม่เคยผ่านการล้างสมองมาก่อน อาศัยโอกาสยามนี้ นางต้องเริ่มงานล้างสมองเด็กๆ แล้ว

แน่นอนว่านางย่อมมีขอบเขต จะไม่เปลี่ยนให้เด็กๆ กลายเป็นคนที่หลอกลวงฉ้อฉล เป็นคนไร้ซึ่งทัศนคติที่ดี คนที่นางสั่งสอนออกมาอาจจะบกพร่องด้านนิสัยได้เล็กน้อย แต่ในเรื่องของความผิดชอบนั้นจะต้องกระจ่างชัดเจน และมีทัศนคติที่ถูกต้อง

ท่านหญิงหลินอันตีมน้ำชาไปถ้วยหนึ่ง และตีมอีกถ้วยจนน้ำชาในกาน้ำชาหมดถึงค้อยมองไปทางช่งสี่ซู่ “ยาทาเสริมความงามที่เจ้าทำเล่า ให้ข้าสักกล่อง ที่ไม่เปื่อยพายุทรายรุนแรงเกินไป เจ้าดูใบหน้าอ่อนเยาว์ของข้าสิ เที่ยวย่นไปหมดแล้ว”

ท่านหญิงหลินอันในยามนี้ดูองอาจอย่างยิ่ง ต่อให้ผิวของนางจะหยาบกร้าน ตัวนางจะผาเผย แต่สายตาก็แฝงแววมิชีวิตชีวา เพียงมองก็รู้ว่าจิตใจและสมองปลอดโปร่งดีมาก

ช่งสี่ซุให้หยินผิงหยิบยาบำรุงผิวออกมาสองกล่อง “สิ่งนี้ไม่มีขายในหอหลานโค้ว เจ้าอย่ามอบให้ผู้อื่น นี่เป็นแบบที่จะขายหลักๆ ในปีนี้”

“เข้าใจๆ แต่หอหลานโค้วนี่อย่างไร”

“ชื่อที่แก้จากหย่างเหยียนผาง ฟังแล้วเป็นคำชั้นสูงกว่า”
ช่งสี่ซุอธิบาย

ท่านหญิงหลินอันได้รับสิ่งที่ตนอยากได้แล้ว ผนวกกับเดินทางมาทั้งวัน เหลือยล้าอย่างยิ่ง พุดได้เพียงไม่กี่ประโยคก็หลับไปต่อหน้าช่งสี่ซุ

หยินผิงที่ยืนอยู่ด้านข้างอ้าปากค้าง “นายหญิง นางหลับไปแล้วเจ้าคะ”

“อืม” ช่งสี่ซุยื่นมือออกไปแบกนางขึ้นมา ให้นางนอนในโถงบุปผา

ผ้าห่มที่ผ่านการตากแดดจนแห้งมาแล้วหมอบนตัวของ
ท่านหญิงหลินอัน

นางหันหน้ามองไปทางหยินผิง “มีเรื่องอีกหรือ”

“นายน้อยส่งจดหมายมาให้ท่านเจ้าค่ะ” หยินผิงส่งนกแก้ว
ในมือให้ซ่งสี่ซุ

ซ่งอวินส่งจดหมายมาหรือ เจ้าตัวน้อยรู้จักเขียนจดหมาย
แล้วเช่นนั้นหรือ ซ่งสี่ซุเปิดจดหมายออก ใบหน้าของนางก็บิด
เบี้ยวทันที บุตรชายของนางอายุยังไม่ถึงสิบขวบก็มีคนมาจับ
จ้องเสียแล้ว หน้าซำยังคิดจะแต่งบุตรชายของนางเข้าบ้านฝ่าย
หญิงอีก จะให้หมั้นหมายแต่วัยเด็ก เอาบุตรชายของนางไปเลี้ยง
ไว้ก่อนเพื่อรอแต่งงานเนี่ยนะ

เอ่อ...

นางไม่ได้ใส่ใจเรื่องการแต่งเข้าบ้านฝ่ายหญิงนัก

สุดท้ายไม่ว่าจะแต่งเข้าหรือแต่งออก ชีวิตในอนาคตผู้
คลอดลูกก็ต้องเป็นฝ่ายหญิงอยู่ดี จะแซ่หรือชื่อก็ตามแต่

เป็นเพียงแต่ชื่อแทนตนเท่านั้น ขอแค่ชีวิตในอนาคตมีแต่ความ
ราบรื่นก็พอ

แต่การหมั้นหมายแต่เด็กนี่สิ ไม่มีทาง เป็นไปไม่ได้

เรื่องความรัก ยามขมก็ขมเสียยิ่งกว่าสิ่งใด บางคนถึงกับ
ยอมสละชีพเพื่อสิ่งนี้ แต่ยามหวานก็หวานยิ่งนัก หากชีวิตไม่
เคยประสบพบเจอกับรสชาติของความรัก แล้วจะเรียกว่าชีวิตที่
สมบูรณ์ได้อย่างไร

ผู้ใดต่างเฝ้ารอชีวิตที่ราบรื่น แต่ชีวิตคนเราในชาติหนึ่ง หาก
มีแต่ความราบรื่น จะมีสีสันได้อย่างไร

“เข้าไปที่เมืองหลวงไม่กี่วัน เจียวก็กลับมา ดูแลท่านหญิง
หลินอันให้ดี”

เพียงสิ้นเสียง ช่งสี่ซุกก็ควมม้าออกจากหมู่บ้านไปแล้ว

แน่นอนว่าออกจากอำเภอเดินทางถึงทุ่งกว้างที่ไร่ซึ่งผู้คน
ช่งสี่ซุกก็เปลี่ยนพาหนะของตนเป็นเสื่อขาว

ยามอยู่ในทุ่งกว้าง ความเร็วของเสื่อขาวเร็วกว่าม้าไม่รู้กี่
เท่า ลมหนาวที่ทั้งแสบและแห้งตีเข้าหน้า ช่งสี่ซุกจึงเอาแพนด้า

น้อยตัวหนึ่งออกจากในมิติ อุ่มแพนด้าไว้ตรงหน้าทำให้บดบัง
ลมหนาวไว้ทันที

แพนด้าที่กำลังกัดแทะไม้ไผ่แสดงสีหน้ามีนงง รอบกายมี
เพียงสีขาวยกับสีเหลืองผสมกัน ในยามคำคินที่สงบเปล่าเปลี่ยว
แพนด้าน้อยไม่ชอบใจนัก

ทว่า...ไม่มีทางเลือก จนฟ้าสว่างแพนด้าที่กำลังมีนงงอยู่
จึงได้กลับเข้าไปในมิติ เสือที่ชื่ออยู่ใต้ร่างก็ถูกเก็บเข้าไปในมิติ
เช่นกัน และแล้วผ่านไปเพียงคืนเดียวช่งสี่ซุกก็เดินทางไกลถึง
เมืองหลวงแล้ว ความเร็วของเสือรวดเร็วนัก แข็งแกร่งยิ่งกว่าม้า
พันธุ์เสียอีก

ช่งสี่ซุกลูบสร้อยมิติของตนอย่างพอใจ เดินเข้าไปใน
โรงเตี๊ยม อาบน้ำหวิ้มม ทันทีที่หลับตาลง สร้อยมิติที่อยู่บน
ข้อมือของนางก็หายไป พร้อมทั้งมีลวดลายปรากฏขึ้นบนข้อมือ
ของนางคล้ายรอยสัก

พัก่อนไปหลายชั่วยาม ช่งสี่ซุกก็เดินเข้าไปทางกัวจื่อ-
เจี้ยนในเมืองหลวง

สตรีเข้าไปในกั้วจื่อเจี้ยนระหว่างทำการเรียนการสอน ไม่ได้ แล้วช่งสี่ชูทำอะไรได้ ทำได้เพียงปิ่นกำแพงเข้าไป

จากข่าวที่นางเข้าใจก็หาช่งอวินจนเจอ ในยามนี้เจ้าตัวเล็ก กำลังเล่นหมากกับตาเฒ่าคนหนึ่งอยู่ ไม่ได้เจอกันหลายวัน ดูเหมือนเขาจะสูงขึ้นเล็กน้อย ผอมลงไปหน่อย เหมือนที่คนส่วนมากมักพูดกันว่า เด็กนั้นเพียงต้องลมก็สูงขึ้นแล้ว สภาพจิตใจเขาดีอย่างยิ่ง สภาพแวดล้อมรอบข้างไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเขาแม้เพียงนิด

ช่งสี่ชูยื่นมือออกมาทักทายหน้าผาก นางตื่นเต้นมากไปหน่อย การหมั้นวัยเด็กนั้น หากไม่ได้รับการยินยอมจากบิดามารดา แล้วจะตกลงได้อย่างไรกัน นางไม่จำเป็นต้องเร่งรีบเดินทางมาด้วยซ้ำ แต่ในเมื่อมาแล้วก็ทำของบำรุงร่างกายให้เจ้าตัวน้อยสักหน่อย ช่วงที่ลูกกำลังโตก็ควรเสริมสารอาหารให้สักหน่อย เช่นนี้ถึงจะตัวสูง

ส่วนสูงของเด็กผู้ชายเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทุกคนใช้ตัดสินไม่ว่าจะสถานการณ์ใดก็ตาม หากตัวสูง หากหน้าตาไม่ได้น่าเกลียดจนเกินไป ก็ล้วนทำให้ทุกคนที่พบเห็นตาเป็นประกายได้

ซึ่งสื่อออกมาอย่างเรียบง่าย และจากไปเรียบง่าย

ซึ่งอวีนที่กำลังลงหมากอยู่เงยหน้ามองไปทางกิ่งไม้ที่โยกไหวตรงมุมกำแพงที่หนึ่ง คล้ายยังหลงเหลือกลิ่นหอมบางเบา อยู่ในอากาศ

กลิ่นหอมเช่นนี้ เขาค้นเคยอย่างยิ่ง

ท่านแม่หรือ

“เหม่ออีกแล้ววี คิดสิ่งใดอยู่ เรื่องที่สามารถกระทบเจ้าได้นั้นมีน้อยมาก บอกอาจารย์หน่อย” อาจารย์สอนหมากจากสถานศึกษาที่นั่งอยู่ตรงข้ามซึ่งอวีนเอ๋ย บนใบหน้าแฝงไปด้วยรอยยิ้มอบอุ่นอ่อนโยน เมื่อมองไปที่ซึ่งอวีน รวากับกำลังมองคนรุ่นหลังตนเองที่มีความสามารถคนหนึ่ง ทั้งภูมิใจและเป็นกันเอง

“ข้ารู้สึกเหมือนท่านแม่เข้ามาแล้ว ท่านอาจารย์ ข้าคิดว่าท่านแม่ของข้าไม่มีทางยอมเรื่องการหมั้นหมายที่ท่านพูดแน่นอน อีกอย่าง หลานสาวของท่านชี้แยะเกินไป น่ารำคาญ”

ซึ่งอวีนย่อหน้า ในแววตาเต็มไปด้วยความเอือมระอา

ยามที่พูดถึงคนรุ่นเดียวกับตนก็ยิ่งถอนตนเองออกมา และ
พูดจากมุมมองบุคคลที่สาม

จิตใจเช่นนี้...

อาจารย์สอนหมากถอนหายใจในใจ เด็กคนนี้เหตุใดถึง
ไม่ใช่หลานของเขากันนะ คิดจะเอากลับบ้านไปเป็นหลานเขยยัง
ยากเลย

“บิดามารดาเป็นผู้ตัดสินใจแต่งงานแต่โบราณ หาก
แม่ของเจ้ายินยอม เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถต่อต้านได้เช่นนั้นหรือ”
อาจารย์สอนหมากผินพุดแก้ตัวให้ตน

แต่แล้วฝ่ายตรงข้ามอย่างช่งอวินก็มองเขาด้วยความ
เสียดาย

“ท่านแม่ของข้าคงแข็งกร้าวยิ่งกว่าข้าเสียอีก นางไม่มีทาง
ตกลงแน่”

หากตกลง จะมาที่นี้เร็วเช่นนี้หรือ

“ท่านล้มเลิกความคิดนั้นแล้วสอนหมากให้เหล่าศิษย์พี่ดี ๆ
เถิด มีใจมาคิดเรื่องพวกนี้ สู้คิดหาทางให้เหล่าศิษย์พี่ที่เล่น

หมากไม่เป็นเล่นหมากอย่างไรให้เป็นเสียดีกว่า” ช่งอวินพูดไปพร้อมกับวางหมากในมือลง อาจารย์จากสถานศึกษาสอนหมากแพ้เสียแล้ว

เขาจ้องตารางหมากอยู่นาน

จากนั้นขอบตาก็ร้อนผ่าว ฉลาดเพียงนี้ ตอบโต้คนอื่นได้ เช่นนี้ ยามพุดจาก็เสียดสีได้เพียงนี้ เขายังรู้สึกเสียดายเด็กเช่นนี้ ชื่นอีก ยิ่งอยากได้อย่างยิ่ง

“ช่างเถิด รอให้แม่ของเจ้ามา ข้าจะคุยกับนางเอง”

“คุยกับผู้ใดก็ไม่มีประโยชน์ทั้งนั้น”

ช่งอวินเก็บหมาก สะพายกระเป๋าใบเล็กของตน เดินไปทางห้องเรียน

เขาที่อายุน้อยกำลังแบกรับความกลัดกลุ้มที่คนอายุเท่านี้ไม่ควรจะมี

อีกด้านช่งสือซุกกลับไปที่ย่างเชิงถ้ำ กิจการของที่นี่ยังคงได้รับความนิยมเช่นเดิม

ทันทีที่ช่งสี่ชูเดินเข้าไป หลานอีที่เปลี่ยนการแต่งตัวแบบสตรีที่ออกเรือนแล้วกำลังยืนอยู่ชั้นบน แววดตาเป็นประกายขึ้น เดินลงมาจากชั้นบน แล้วจับมือช่งสี่ชู “เหตุใดนายหญิงถึงมาได้เล่า ไม่บอกไม่กล่าวกันเลย บ่าวจะได้ให้เหอถั่งเก็บกวาดห้องที่ท่านอยู่”

“อยากมาก็มาเลย ข้ายังไม่ได้ยินดีกับเจ้าเลย ขอให้มีความสุขกับการแต่งงานใหม่” ช่งสี่ชูดึงปีนปักผมจากศีรษะของตน เสียบเข้าไปที่ผมของหลานอี

เครื่องประดับศีรษะง่าย ๆ ทำให้กลิ่นอายรอบตัวของนางเปลี่ยนไปในทันทีด้วยปีนปักผมผีเสื้อที่ตัดมาจากทองคำเส้น ทำให้ดูหรูหราขึ้นมาในทันที

บทที่ 460 เจ้ามาเร็วหนัก

“พาเข้าไปที่ห้องครัว ข้าจะไปทำอาหารสักหน่อย” ซ่งสี่ซุ
ไม่ได้ลืมเป้าหมายที่ตนเองมาที่นี่

“ห้องครัวหรือ ห้องครัวต้มยาหรือห้องครัวที่ใช้ทำอาหาร
เจ้าคะ”

“ทำอาหาร” ซ่งสี่ซุกกล่าวพร้อมกับเดินผ่านบ่อน้ำ แล้ว
หยดน้ำแร่ศักดิ์สิทธิ์ลงไปใบบ่ออย่างแนบเนียน น้ำใบบ่อที่มีไอ
พลังจาง ๆ แต่แรกเริ่มกระจ่างชัดขึ้นมาอีกครั้ง

ทำโดยไม่ทิ้งร่องรอย ซ่งสี่ซุจึงเดินเข้าไปในครัว
คิดอาหารที่เติก้วยกำลังโตต้องการ นอกจากแคลเซียมยังมี
วิตามินซีและวิตามินอี แน่หนอนว่าของเหล่านี้กินมากไม่ได้

ในห้องครัว ซ่งสี่ซุกกำลังสร้างเม็ดแคลเซียมขวดแรกในยุค
นี้ขึ้นมาด้วยมือของนางเอง เสียแรงไปมากพอสมควร

นางไม่มีอุปกรณ์ของยุคปัจจุบัน ไม่สามารถฆ่าเชื้อโรค
ชะล้าง หรืออบแห้งได้ แคลเซียมที่ทำออกมาจึงมีรูปร่างไม่ค่อย

เหมือนกัน อายุในการเก็บรักษาก็ไม่มาก หากกินไม่หมดภายใน
หนึ่งเดือนก็กินต่อไม่ได้แล้ว

เพียงแต่ก็ยังมีส่วนที่เป็นประโยชน์อยู่

การทำด้วยมือทำให้ส่วนผสมคงที่ กินเข้าไปก็วางใจได้

แคลเซียมที่ทำสำเร็จแล้วเก็บใส่ขวดแก้วเล็กๆ ไว้ จากนั้น
นางก็ทำแป้งแผ่น ใส่หน้าจิ้มเข้าไปในกล่องเล็กน้อย พร้อมกับหมู
แผ่น มันฝรั่งเส้น และสาหร่ายเส้น เมื่อทำเสร็จก็ถึงเวลากินข้าว
พอดี นางถือกล่องข้าวเดินไปทางกัวจือเจียน

เห็นช่งสี่ชูยุงถึงเพียงนี้ หลานอีกก็ยื่นมือลูบไปที่หน้าท้อง
ของตนที่หนึ่ง ใบหน้าฉายแววขมขื่นเล็กน้อย นางเคยอยู่หอนาง
โลมและใช้ชีวิตในนั้นมาก่อน สตรีในนั้นจะมีผู้ใดที่ยังบริสุทธิ์บ้าง
ต่อให้มีคนที่ไม่ยินยอมแล้วอย่างไรเล่า ผู้ที่เกิดในโคลนตมแต่มี
อาจแปดเปื้อนนั้น ยุคสมัยหนึ่งจะมีสักกี่คนกันเชียว สตรีที่ยึด
มั่นในศักดิ์ศรีต่างก็ตายในห้องลับที่เอาไว้ส่งสอนลงโทษ

ยามที่เพิ่งเริ่มรับแขกใหม่ ๆ แม่เล่าในหอนางโลมป้องกัน
ความยุ่งยากและสิ่งที่คาดไม่ถึงเอาไว้ โดยให้เด็กสาวอย่างพวก
นางกินยาห้ามครรภ์ แต่แล้วบางคนโชคร้าย โดนเปลี่ยนยาห้าม

ครรภ์เป็นยาหยุดตั้งครรภ์ สิ่งที่ยินไปคืออะไร นางเองก็ไม่รู้
เช่นกัน

เป็นหญิงนางโลม หากแม่เล่าไม่ชอบ เช่นนั้นสิ่งที่กินไปก็
จะเป็นยาหยุดตั้งครรภ์ หากแม่เล่าชอบ ก็จะไม่เล็ดหนทาง
ด้านหลังไว้ ให้ดื่มยาห้ามครรภ์ระยะยาว

นางมีสามี มีครอบครัวแล้ว จู่ๆ ก็อยากมีลูกขึ้นมา

อยากทำกับข้าว ซักผ้าให้ลูกของตนเอง อยากจัดการเรื่อง
เล็กใหญ่ต่างๆ ให้ลูก ไม่แน่วชีวิตอาจจะสมบูรณ์ขึ้นก็ได้

เหอถึงกำลังจัดการเรื่องในร้าน ส่งกระดาษชำระให้ผู้คน
ตามลำดับ บังเอิญเห็นหลานอีลูกหน้าห้องพร้อมกับสีหน้า
ผิดหวัง แล้วถอนหายใจเบาๆ

สำหรับเขาแล้ว ลูกไม่ใช่สิ่งจำเป็น การมีลูกเป็นอุปสรรค
ต่อการมอบความรักของเขาให้ภรรยา แต่หากหญิงสาวอยากมี
เช่นนั้นก็มีก็ได้ หากมีไม่ได้จริงๆ ก็ไปเก็บมาเลี้ยงสักคน ไปรับ
เด็กจากถ้ำบนเขามาก็ได้

หญิงสาวเป็นคนดี ต่อให้เคยใช้ชีวิตลำบาก แต่ยังคงมีใจเมตตา ถ้าเด็กไม่ใช่สถานที่ที่ดีนัก บ้านผู้ใดคลอดลูกแล้วไม่ยอมเลี้ยง แต่ก็ไม่อยากโยนเด็กให้จมน้ำตายในอ่างน้ำ ก็จะมีอุ้มเด็กมาทิ้งไว้บนถ้ำในเขา ทุกๆ ที่ล้วนมีสถานที่เช่นนี้อยู่

เด็กที่เพิ่งเกิดอาศัยอยู่ที่นั่นได้ไม่เกินสามวัน หากไม่หิวตาย ก็ถูกสัตว์ป่าบนเขากิน แน่แน่นอนว่าส่วนมากที่ถูกทิ้งจะเป็นเด็กหญิง จะชายหรือหญิงก็ช่าง ขอเพียงเป็นเด็กก็พอ ไม่มี ความเกี้ยวเนืองกันกับบิดามารดาแท้ๆ หากเก็บมาก็จะถือเป็นเด็กในครอบครัวตนเอง

“เหม่ออะไรหรือ ทำงานเร็วเข้า ดึกๆ ข้าจะพาเจ้าไปสถานที่หนึ่ง ข้ามีบางอย่างจะให้เจ้าดู” เหนงถึงเอนตัวเข้าไปใกล้ หลานอี ยื่นมือที่เหลือเพียงข้างเดียว ตบไปที่บ่าของหลานอีเบาๆ

หลานอีเก็บสีหน้าของตน จากนั้นก็เดินไปทางห้องบัญชากิจการในระยะนี้ตืออย่างยิ่ง ทางฝั่งห้องบัญชาตัวเองก็ค่อนข้างยุ่ง ต้องตรวจบัญชีทุกๆ ต้นเดือนและสิ้นเดือน ยิ่งน่าปวดหัวเข้าไปใหญ่ หากไม่ยอมทุ่มแรงลำบากยามนี้ ไม่ซ้าก็เร็วจะต้องไม่ไหวแน่นอน

อีกด้านหนึ่งซึ่งสี่ซุกระโดดเข้าไปในแก้วจืดเจียนอีกครั้ง

ยามนี้ถึงเวลากินข้าวแล้ว ซ่งอวินกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่หอ กำลังจะผลักประตูออก เงยหน้าขึ้นก็เห็นซึ่งสี่ซูกำลังเดินเข้ามา

“ท่านแม่หรือ”

สายตาของซ่งอวินเต็มไปด้วยความตกตะลึง จ้องซึ่งสี่ซุบนใบหน้าเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม “ท่านไม่อยากให้เข้าไปเป็นเด็กที่เลี้ยงไว้แต่งงานของผู้อื่นกระมัง ไม่ต้องห่วง ข้าไม่มีทางจากท่านไปแน่ อนาคตหากข้ามีภรรยา จะพาลูกมาให้ท่านเลี้ยงเพื่อดื่มด่ำความสุขวัยชราด้วย”

“ความสุขวัยชราอันใดเล่า จริงๆ แล้วเพียงอยากให้ข้าเลี้ยงลูกให้เจ้าต่างหาก คิดแต่เรื่องพวกนี้ตั้งแต่อายุเท่านี้วางแผนให้แม่ของเจ้าเอาไว้แล้ว ซ่งอวินเจ้านี่จริงๆ เชียว”

ซึ่งสี่ซุจิ้มไปที่หน้าผากของซ่งอวินทีหนึ่ง เห็นผู้คนด้านนอกขวักไขว่จึงเบียดตัวเดินเข้ามาในหอของซ่งอวิน ที่พักของเด็กชายตัวคนเดียวโดยทั่วไปแล้วมักจะทิ้งสกปรกทิ้งรก ยิ่งเป็น

เด็กอายุน้อยก็ยังไม่อยากทำความสะอาด แต่ช่วงวินนั้น
แตกต่างกันออกไป ด้านในสะอาดสะอาดและเป็นระเบียบ

กระทั่งฝุ่นบนพื้นก็ยังไม่มีย

เป็นเด็กที่รักสะอาดจริงๆ

“เจ้าทำความสะอาดเองเช่นนั้นหรือ” แววดตาของช่งสื่อชู
แฝงไปด้วยความพอใจ

ช่งวินส่ายหน้า “สหายในสถานศึกษามีคนหาเงินเรียน
จึงมาช่วยทำความสะอาดห้อง แล้วให้เขาเดือนละสองเจียน”
ช่งวินกล่าวพร้อมกับคิ้วมุ่นเป็นปม

ทุกครั้งยามที่จ่ายเงิน เขาจะรู้สึกเจ็บปวดยิ่ง ไม่ว่าอย่างไร
เขาก็รู้สึกเสียดายอยู่ดี!

“มากขึ้นข่าว” ช่งสื่อรู้ว่าเจ้าตัวน้อยกล่าวเพราะอยากจะ
ขอให้นางเพิ่มค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันให้เขาอย่างอ้อมๆ ทว่า
นางไม่มีทางเพิ่มให้ เช่นนี้ก็ดีแล้ว อีกอย่าง นางสงสัยเป็นอย่างมาก
มากกว่าเจ้าตัวน้อยจะสร้างกิจการเล็กๆ ในกั้วจื่อเจี้ยนขึ้นนอก

เวลาเรียนหรือไม่ ด้วยนิสัยหลงไหลเงินเช่นนี้ จะหาแต่ข้างนอก
ไม่หาข้างในบ้างเลยหรือ

เมื่อเปิดกล่องข้าว ด้านในเต็มไปด้วยกับข้าวที่ชงอวิ้นชอบ
กิน เห็นด้านในใส่ขวดแก้วไว้สองขวด “คืออะไรหรือ”

“เม็ดแคลเซียม กินเข้าเป็นวันละสองเม็ด กลางคืนเวลา
นอนจะได้ไม่ปวดขา”

ชงสี่ชูหนึ่งฝั่งตรงข้าม มองชงอวิ้นกินข้าว

สายตาของนางหันมอง พบว่าเจ้าตัวน้อยแทบไม่มีชุด
สกปรกเลย

เด็กคนนี้วางแผนชีวิตของตนได้เป็นระเบียบเช่นนี้ตั้งแต่
อายุยังน้อย ขนาดผู้ใหญ่บางคนยังไม่อาจจัดการชีวิตได้มี
ระเบียบวินัยเช่นนี้เลย ไม่ต้องให้บิดามารดากังวลตั้งแต่อายุน้อย
ยอดเยี่ยมเกินไปแล้ว

“ท่านแม่ ข้าไม่อยากเป็นเด็กที่เลี้ยงไว้แต่งงานของผู้อื่น
ท่านไม่ต้องห่วง ข้ารับมือได้ ต่อให้ข้ารับมือไม่ได้ก็ยังมีแม่ทัพ
ใหญ่กู่อยู่”

“แม่ทัพใหญ่อันใดกัน นั่นเป็นบิดาของเจ้า” เห็นว่าเจ้าเด็ก
นี้ยังไม่แก้คำเรียกขาน ช่งสี่อูจึงเอ่ยขัด

พูดถึงคนผู้นั้น ในใจก็รู้สึกคิดถึงแปลกๆ นางไปที่หย่าง-
เชิงถึงมาแล้ว ด้านภูจิ้งหยวนน่าจะได้รับข่าวสาร รู้ว่านางกลับ
เมืองหลวงแล้ว

“พวกท่านยังไม่แต่งงานกันสักหน่อย รอแต่งงานแล้วค่อย
เปลี่ยนก็ได้ ยังไม่ได้กราบไหว้ฟ้าดินก็ยังไม่ใช่บิดาของข้า
เพราะช่วงเวลาที่ชีวิตยากลำบากขั้นแค้น เขาไม่เคยปรากฏตัว
เลย” ช่งอวินมีเส้นแบ่งอย่างชัดเจน แม้เขาจะอายุยังน้อย แต่ใน
ใจก็รู้ดีว่าเรื่องบางเรื่องไม่ใช่คนผู้นั้นไม่อยากช่วยเหลือ แต่เป็น
เพราะเขาไม่รู้ต่างหาก ผู้ไม่รู้ย่อมไม่ผิด เพียงแต่คำว่าไม่รู้คำ
หนึ่งไม่อาจทำลายปมวัยเด็กในใจของเขาได้ โลกที่มีดมืดไม่ได้
จบได้ด้วยคำว่าไม่รู้เพียงคำเดียวสักหน่อย

“เข้าใจแล้ว” ช่งสี่อูรับรู้ถึงความเปล่าเปลี่ยวจากส่วนลึก
ในใจของบุตรชาย จึงรีบหยิบกระดาษขึ้นมาเช็ดปากให้เขา
เช็ดเสร็จก็พูดกำชับราวกับมารดาธรรมดๆ คนหนึ่ง “กินมาก
หน่อย”

ช่วงวินกินหมด ช่งสี่อชู้ก็ถือกล่องข้าวจากไป

ยังคงเข้าจากที่สูงและออกจากที่สูงอยู่ดี

เมื่อเดินมาถึงตีนเขาก็เห็นแผ่นหลังที่ยืนไพล่แขนจึ่งเอ่ย
อย่างสบายใจ “เจ้ามาเร็วนัก”

บทที่ 461 ไม่รู้จักคิด

“มาเร็วแล้วมีประโยชน์อันใดกัน” มองไปทางยอดเขา พร้อมกับพาช่างสีชูเดินไปทางตลาดใกล้ๆ

“ที่นี่มีหัวปลาร้านหนึ่งอร่อยมาก ประเดี๋ยวพาเจ้าไปชิม” กุ๊จึงหยวนพูด พร้อมกับเดินเข้าไปในร้านขายบะหมี่ที่อยู่ตรงมุม อย่างคล่องแคล่วชำนาญทาง

ร้านไม่ใหญ่มาก ประมาณเจ็ดสิบแปดสิบผืน ด้านในวาง โต๊ะไว้ไม่กี่ตัว ห้องครัวใช้ผ้าม่านกันเอาไว้ สามารถมองเห็นเงา คนที่กำลังยุ่งอยู่ด้านในได้อย่างเลื่อนราว ยามนี้เลยเวลากิน อาหารไปแล้ว ในร้านจึงนั่งระจัดกระจายกันอยู่เพียงไม่กี่คน

ช่างสีชูกับกุ๊จึงหยวนก้าวเข้าไปในร้านอย่างกะทันหัน สายตาที่ระจัดกระจายนั้นต่างตกอยู่บนตัวนางทันที

หญิงงามในเมืองหลวงมีไม่น้อย หนุ่มรูปงามก็มีไม่น้อย เช่นกัน แต่เมื่อทั้งคู่เดินมาด้วยกัน เดินเข้าร้านมาตามๆ กัน นั่นก็เป็นดังภาพวาดอีกภาพหนึ่ง

งดงามเกินไปแล้ว

กระทั่ง...

กู่จิ่งหยวน ท่านแม่ทัพกู่ ทุกครั้งที่ชนะศึกกลับมาจะมีประชาชนมามุงดูการเข้าเมืองของขบวนทหารตลอด คนเช่นนี้ผู้อื่นอาจไม่รู้จัก แต่ผู้ที่กินข้าวอยู่ด้านล้างกัวจื่อเจี้ยนต่างก็ออกมาจากกัวจื่อเจี้ยนทั้งนั้น จะไม่รู้จักกู่จิ่งหยวนได้อย่างไร

ดาวพิฆาต ดวงกินภรรยา

กล่าวกันว่าสตรีที่หมั้นหมายกับเขาตายไปหลายรายแล้ว คนที่ไม่ตายบ้างก็ถอนหมั้น บ้างก็ไปแต่งงานกับผู้อื่น ยามนี้มีหญิงสาวเดินมากับกู่จิ่งหยวน จึงยากที่พวกเขาจะไม่สนใจและไม่ใส่ใจ

สำหรับสายตาเหล่านี้ กู่จิ่งหยวนไม่ได้สนใจแม้แต่ชนิด หน้าที่หนึ่งดี ๆ สักที หากมีผู้ใดเข้ามาก็สามารถโจมตีและตั้งรับได้ หน้าซำยังสามารถหยิบไม้พินขึ้นมาเป็นอาวุธได้

ช่วงสี่ชুমองไปทางหน้าต่างด้านหลัง ชีวิตนี้เต็มไปด้วย
รายละเอียดจริงๆ ที่นั่งตรงนี้ดีจริงๆ หากเป็นนางก็คงเลือกที่นั่ง
นี้เช่นกัน

เสี่ยวเออร์ในร้านเห็นว่ามีลูกค้าเพิ่มมาสองคนก็เดิน
ออกมาอย่างเบิกบานใจ แต่เมื่อเห็นว่าเป็นกุ๊จิงหยวน ก็ว่ที่เล็ก
ขึ้นก็ตกลงมาทันที “ท่านไม่ได้มาที่นี่นานแล้ว เหตุใดวันนี้ถึงมา
ที่นี่ได้” เสี่ยวเออร์รู้สึกซิงซังกุ๊จิงหยวนจริงๆ เขาเป็นเสี่ยวเออร์
ที่นี้มาสิบกว่าปี เดิมทีกุ๊จิงหยวนเองก็เรียนที่กั๋วจื่อเจี้ยน และมัก
มากินข้าวที่ตึนเขานี้บ่อยๆ

ทว่า...ยามนั้นแม่ทัพใหญ่ก็ยังเป็นเพียงเด็กนางสาวผู้
หนึ่ง กินของที่ถูกที่สุด ใส่เสื้อที่ราคาต่ำที่สุด เป็นถึงชื่อจื่อเหตุใด
ถึงใช้ชีวิตเช่นนี้ได้ มีผู้ใดบ้างที่ไม่รู้ว่าพระชายามีชื่อแสนดีใน
จวนนั้นเป็นคนอย่างไร

บนโลกนี้มีคนที่จิตใจโหดเหี้ยม แต่คนโหดเหี้ยมนั้นจะ
ปล่อยให้กระเพาะของตนหิวจนเกิดปัญหาเช่นนั้นหรือ

กุ๊จื่อจื่อไม่ใช่คนโง่ จะปล่อยให้ร่างกายของตนพังได้
อย่างไรกัน

โชคดีที่โลกนี้ไม่มีทางมองข้ามผู้มีความสามารถ

เพียงแต่...เขาที่มีความสามารถนั้นค่อนข้างเจ้าเล่ห์ เขาเป็นเพียงเสี่ยวเออร์คนหนึ่ง ปีนั้นก็เพราะถูกกู่จิ้งหยวนวางแผนมาหลอก เงินทั้งเดือนของเขาจึงถูกกู่จิ้งเอ๋อเอาไปกินจนเรียบ

เงินเดือนตั้งหนึ่งเดือนเชียวนะ

เพียงเสี่ยวเออร์นี่ถึง ไฉจี้ก็เต็มไปด้วยน้ำตาแล้ว

“แกงผักดองต้มปลา บะหมี่หัวปลา และปลาทอดซุทหนึ่ง” กู่จิ้งหยวนสั่งตามสิ่งที่รู้สึกอร่อยเมื่อหลายปีก่อน ร้านที่เปิดได้เป็นสิบปีนั้นต้องมีชื่อดูอยู่แล้ว

ปลาสดใหม่มาก รสชาติก็อร่อย ราคาก็ไม่ได้แพงจนเกินไป เอาเป็นว่าเมื่อกินหมดจะรู้สึกอุ่นที่ท้อง

กู่จิ้งหยวนกำลังกินข้าวกับซ่งสี่อู คนอื่น ๆ ในร้านต่างก็จับจ้องมาที่โต๊ะนี้ ทันทีที่เห็นว่ากู่จิ้งหยวนกระตุกมุมปากเผยรอยยิ้มออกมา ดวงตาของคนเหล่านั้นก็เบิกกว้างทันที ที่แท้เทพแห่งสงครามที่แสนเย็นชานั่นก็ยิ้มเป็นด้วยหรือ

หน้าซ้ำยังยิ้มได้งดงามเพียงนี้ ว่าแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคนที่ยืนซา
เพียงใด ก็ต้องมีด้านที่อ่อนโยนอยู่ภายในใจกันบ้าง

เขากางชุดเกราะออกเพื่อนาง เพื่อปกป้องนาง เห็นคนที่
หน้าตางดงามกินข้าวด้วยกัน เห็นรอยยิ้มอันแสนอบอุ่นในแว
ตาของพวกเขา ก็รู้สึกราวกับฤดูใบไม้ผลิได้มาถึง

คนที่ยืนซาเช่นนั้นยังได้รับความรักเป็นของตนเอง แล้ว
พวกเขาละ...ช่างเถิด ทุกอย่างต่างต้องเหมาะสมถูกที่ถูกต้อง
หากคิดจะรักกัน และอยากอยู่คู่กันไปตลอดชีวิต ไม่มีทางอื่น
นอกเสียจากว่าสามารถไต่ได้ถึงตำแหน่งของแม่ทัพผู้ในยามนี้

ช่วงสี่ชากับกุ๋จิ้งหยวนเดินออกจากร้านเล็ก ๆ ขณะที่พวก
เขาเดินออกจากกั๋วจื่อเจี้ยน นางก็เอ่ยถามขึ้นมา “ช่วงนี้
จิ้นอันต้องเป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็ดูเหมือนจะสงบเสงี่ยมเจียมตัวดี” กุ๋จิ้งหยวนกล่าวตอบ

แต่ดูเหมือน การนิ่งสงบเช่นนี้เพียงเพราะยังไม่มีวิธีอื่น
ต่างหาก

ยามนี้ร่างกายของฮองเต้ นับวันก็ยิ่งดีขึ้นเรื่อยๆ หาก
จิ้นอันอ่องต้องการเล่นลูกไม้ยามนี้ เช่นนั้นก็เหลือเพียงองค์
ชายรองเพียงผู้เดียว บ้านเมืองในอนาคตรึมหวังต้องให้องค์ชาย
รองเป็นผู้สืบทอดแน่นอน

จิ้นอันอ่องเป็นคนบ้าคนหนึ่ง เป็นคนบ้าที่เชี่ยวชาญเรื่อง
การเสแสร้ง ไม่มีทางที่เขาจะสงบลงได้ ดังนั้นจึงทำได้เพียงแอบ
ทำบางอย่างลับๆ

“เขาไปเมืองถงแล้ว ส่วนจะทำอะไรนั้น ข้าคิดว่าคงจะ
อยากชิงทรัพยากรของเมืองถงให้มาอยู่ในกำมือตน ข้าต้องอยู่
ที่นี่ให้ลูกเรียนหนังสือ ไม่เช่นนั้นก็สามารถไปกับเจ้าได้”

“คิดว่าข้าคนเดียวกงจัดการกับองค์รัชทายาทไม่ได้”
ซ่งสี่ซุยกงหน้า

“จิ้นอันอ่องต่างหาก” กู้จิ้งหยวนกล่าวว่า ย้ำเสียงแข็ง
ตำแหน่งของเขาเปลี่ยนไปแล้วก็อย่าไปใช้สรรพนามเก่าเรียก
หากคนนอกได้ยินคงไม่ใช่เรื่องที่ตลก

ซ่งสี่ซุยกงหน้า ไม่ปฏิเสธคำพูดของกู้จิ้งหยวน

ทั้งคู่แลกเปลี่ยนข่าวสารกัน สบตากันทีหนึ่ง เหมือนว่าจะถึงเวลาพลอตรักกันแล้ว ทั้งคู่เดินกลับจวนจิ้งอ่องอย่างเชื่องช้า แนนอนเพื่อป้องกันปัญหาที่ไม่จำเป็น ทั้งคู่จึงทะยานตามกันไป จนมาถึงเรือนเล็ก ๆ ของกู่จิ้งหยวนด้วยวิธีนี้

ทั้งสองยืนอยู่ใต้ต้นเหอฮวนใหญ่ ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ในอากาศยังหลงเหลือความรู้สึกเย็น ทุกครั้งที่พวกเขาเจอหน้ากัน ต่างก็เพราะเรื่องใหญ่ของบ้านเมืองทั้งสิ้น หรือไมก็เรื่องการพัฒนาของลูก มีลูกแล้วไม่ต้องการความรักหรืออย่างไร

แววตาทั้งสองดวงประสานกัน จดจ้องไปที่ริมฝีปากแดงระเรื่อของอีกฝ่าย ค่อย ๆ เข้าใกล้กัน กลายเป็นฉากที่ควรจะเกาะกุมกัน

ทันใดนั้นก็มီးเสียงกริรร้องดังขึ้น ทั้งสองมองไปทางหน้าประตูพร้อมกัน

กู่จิ้งเยวี่ยืนอยู่ด้านนอกกับสาวใช้ชิงซู๋ ดวงตาของนางเบิกโพลงจ้องมาทางซ่งสี่อู๋กับกู่จิ้งหยวน ใบหน้าเล็กที่ประณีตแต่ดูบอบบางนั้นแฝงไปด้วยความต่อต้านเล็กน้อย “ท่านพี่

นางเป็นผู้ใด เหตุใดที่ต้องจุมพิตนางด้วย กลางวันแสกๆ
ท้องฟ้ายังสว่างจ้าเช่นนี้ จะหน้าไม่อายเกินไปหรือไม่”

“...” ได้ยินคำด่าทอที่สาตเข้ามาเติมหน้า

หากเป็นผู้อื่น ช่งสี่ชูคงเตะสักทีให้กระเด็นออกไปแล้ว
ทว่าคนผู้นี้คือนางสาวของกู่จิ้งหยวน ได้ยินมาว่าเป็นนางสาวที่
มีร่างกายอ่อนแออย่างยิ่ง หากเตะกระเด็นออกไปเพียงทีเดียว
เกรงว่านางสาวคนนี้จะตายเป็นแน่

“ข้าจะไปรอเจ้าที่ห้อง” ช่งสี่ชูครั้นจะจัดการเรื่องเหล่านี้
นางสาวของผู้ใดก็ได้ให้ผู้นั้นไปจัดการ หากจัดการไม่ได้ ก็ทำให้
ตายไปก็สิ้นเรื่อง

สายตาช่งสี่ชูไม่แม้แต่จะชายตามองกู่จิ้งเยว่ เดินทะลุเข้าไป
ไปที่ห้องหนังสือ

ห้องหนังสือของกู่จิ้งหยวนสะอาดมาก ด้านในไม่มีรอย
เปื้อนแม้แต่นิด กระทั่งเศษกระดาษยังไม่มี บนโต๊ะวางแบบ
ตัวอักษรเอาไว้ กระทั่งตัวหนังสือที่เขียนลงบนกระดาษก็งาม
อย่างยิ่ง อย่างน้อยช่งสี่ชูเห็นแล้วก็รู้สึกใจสั่นทันที บุรุษที่

ลายมืองามย่อมทำให้ผู้อื่นชื่นชอบมากยิ่งขึ้น ครั้นคิดเช่นนี้แล้ว นางก็หยิบพู่กันขึ้นมาเขียนตัวอักษรไปหลายตัว

ช่งสี่ชูเองก็เคยฝึกเขียนมาก่อน หากไม่มีลายมือของ กุ๋จิ้งหยวนอยู่ด้านข้าง ก็นับว่าลายมือนางเองก็งดงามมากเช่นกัน แต่เมื่อเทียบกับเขาแล้ว ของนางไม่น่ามองไปทันที

ด้านช่งสี่ชูกำลังเขียนหนังสือ ทันใดนั้นกุ๋จิ้งเย่ว์ที่อยู่ด้านนอกก็ร้องให้ขึ้นมา “หากอยู่ด้านนอกท่านพี่จะเล่นอย่างไรก็ได้ เพราะท่านเป็นบุรุษไม่เสียเปรียบ แต่ท่านพาสตรีนางนี้กลับมา หมายความว่าอย่างไรกัน ข้าไม่เห็นด้วย ข้าไม่ยินยอม หากท่านอยู่กับนางจริงๆ ยามที่ข้าคุยกับสหาย พวกนางต้องหัวเราะเยาะเย้ยข้า ว่าพี่ชายข้าหาสตรีที่ไม่รู้ห้วนอนปลายเท้ามาได้อย่างไร ...”

“...” สีหน้าของกุ๋จิ้งหยวนยิ่งครึ้มทะมึนขึ้น พังเสียงกุ๋จิ้งเย่ว์ โวยวายอยู่ข้างหู หัวใจของเขาเย็นเฉียบ น้องสาวที่เขาปกป้องดูแลมานาน ไม่รู้จักคิดถึงเพียงนี้เชียวหรือ

บทที่ 462 ฤดูใบไม้ผลิที่มาสาย

ผู้ใดไม่อยากจะใช้ชีวิตที่มีความสุขเปี่ยมล้นกัน เขาใช้ชีวิตมา ยี่สิบกว่าปี เสียแรงไปมากมาย และกว่าจะทำให้สตรีคนหนึ่งรู้สึก ดีกับเขาได้

ในโลกใบนี้เขาคงจะหาสตรีเช่นนางไม่ได้อีกแล้ว เขาชอบ นาง อยากอยู่ด้วยกันกับนาง

แต่เขาที่เป็นแม่ทัพใหญ่ หน้าที่และภาระบนบ่าอันหนักอึ้ง ทำให้ไม่อาจเฝ้าอยู่ข้างกายของนางได้ตลอด ไม่อาจให้ชีวิตที่มี ความสุขและร่ำรวยอย่างที่นางต้องการได้

สิ่งที่เขาทำได้มีเพียงใช้ชีวิตร่วมกัน ลิ้มรสเรื่องราวสนุกสนาน ของชีวิตด้วยกันยามที่มีเวลาว่าง

ในตอนที่มีความสัมพันธ์ของพวกเขาจะได้ก้าวขึ้นไปอีกหนึ่ง ขั้น น้องสาวคนนี้ น้องสาวที่เขารักทะนุถนอมมานาน กลับไม่ คิดถึงหัวอกของเขาเลยสักนิด ความรู้สึกที่หัวใจเหินห่างคง เป็นเช่นนี้

“ข้าบอกให้กักรบริเวณเจ้าไม่ใช่หรือ ผู้ใดให้เจ้าออกมา
องครักษ์มาเฝ้าคุณหนูไว้ หากไม่ได้รับคำสั่ง ห้ามให้ออกจาก
เรือนเด็ดขาด” สิ้นเสียงกู่จิ้งหยวน ชายชุดดำสองคนก็ปรากฏตัว
จากเงามืดทันที ก่อนจะพากู่จิ้งเยว์กลับไปยังเรือนของนาง แล้ว
ขังนางไว้

ภายในเรือนกลับสู่ความเงียบสงบอีกครั้ง ซ่งสี่ชูปิดซี
ก็เข้าไปที่หนึ่ง หูของนางดูอย่างยิ่ง เรื่องที่เกิดขึ้นด้านนอกนั้นจึง
ได้ย็นชัดเจน

นางเคยได้ย็นมาก่อนว่า ร่างกายของกู่จิ้งเยว์ผู้นี้ค่อนข้าง
อ่อนแอ ออกจากจวนตระกูลกู่น้อยมาก สหายก็มีไม่มาก ทุกวัน
ของนางทั้งเหี่ยวแห้งและน่าเบื่อ ชีวิตปกติก็คงเหมือนน้องหลิน
เพียงแต่แม่ น้องหลินจะสุขภาพไม่แข็งแรง แต่ฝีมือการวาดของ
นางเป็นเลิศ สำนวนวรรณกรรมของนางก็ดี

ส่วนคุณหนูกู่จิ้งเยว์ผู้นี้ถูกตามใจจนนิสัยเสีย ก็จริงแม่
กู่จิ้งหยวนจะเป็นที่นินทา แม่จะดีด้านบุนและบู้ อายุไม่มาก เพิ่ง
ทำผลงานที่สามารถเอ่ยปากพูดคุยในราชสำนักได้ไม่ทันไร ก็ถูก
ส่งไปที่สนามรบเสียแล้ว

เรียกได้ว่าการอยู่ด้านนอกมาเป็นเวลานานปีแล้วปีเล่า ชีวิตความเป็นอยู่ของกัจฉ์เยร์ เขายินดีสนับสนุนด้วยกำลังของตน แต่การศึกษาที่ได้รับ ผู้สอนไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดี ไม่มีอาจารย์ชื่อดังคอยชี้แนะ ประกอบกับผู้ถือครองอำนาจตระกูลก็คือพระชายา ในสถานการณ์เช่นนี้หากอยากสั่งสอนให้คนคนหนึ่งที่ไม่รู้จักการเคารพ ไร้อะไรซึ่งเหตุผลนั้นง่ายยิ่ง สั่งหารก็สิ้นเรื่อง

“ดื่มชาให้อารมณ์เย็นลงหน่อย” ซ่งสี่ซู่ถือกาน้ำชาไว้รินน้ำชาที่ยังหลงเหลือความอุ่นแล้วยื่นให้กัจฉ์หยวน

“สถานการณ์ของน้องสาวเจ้าหากไม่ปรับนิสัยคงไม่ได้แล้ว ว่ากันว่าในวังมีหม่อมมั่วสั่งสอน...” ซ่งสี่ซู่เห็นกัจฉ์หยวนเม้มปากจิบชา จึงเริ่มช่วยคิดหาวิธี

กัจฉ์หยวนส่ายหน้า “เคยเชิญมาแล้ว แต่ก็ตกใจกลัวจนหนีไปแล้ว”

“...” กลัวจนหนีหรือ

ซ่งสี่ซู่ชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็แผยรอยยิ้มขึ้นมา ร่างกายบอบบางก็มีข้อดีสินะ หากมีเรื่องที่ไม่อยากทำก็สามารถใช้สุขภาพที่ไม่แข็งแรงมาเป็นข้ออ้างในการหาเรื่องได้

ช่งสี่อูแค่สันนิษฐานมั่วๆ ก็ทายเรื่องราวถูกไปเกือบหมด กุ่จิ่งหยวนยิ่งปวดหัวเข้าไปใหญ่ นี่ทำให้เขารู้สึกไร้ซึ่งศักดิ์ศรี เพียงแต่ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญมาก

เขาจับมือของช่งสี่อู ในหัวปรากฏจากครั้งแรกที่เจอกัน เป็นมือที่ไม่แตกต่างจากขาหมีของหญิงสาว มุมปากเขาก็ยก เป็นรอยยิ้มจางๆ เป็นรอยยิ้มที่จางและบางเบาอย่างยิ่ง

“ข้าฟังใจเจ้า” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักลึกซึ้ง

หัวใจของช่งสี่อูสั่นคลอนเล็กน้อย เเงยหน้าขึ้นไปมอง ดวงตาสีดำมืดที่แน่วแน่นคู่ นั้น “ฟังใจข้าหรือ เช่นนั้นเจ้าคิดจะแต่งงานเมื่อใด”

“ข้าอยากแต่งเสียบัดนี้เลย...” ในแววตาของกุ่จิ่งหยวนมีความจริงใจเหนือสิ่งอื่นใด

เขาไม่สนใจงานแต่งที่บิดามารดาจัดการให้ ไม่สนใจพิธีกรรมในพิธีแต่งงาน แต่สำหรับหญิงสาวแล้ว การแต่งงานมีแค่ครั้งเดียวในชีวิต เขาอยากจัดที่หมู่บ้านเค่าซาน ชวนเหล่า-